

«НЕ ПАКІДАЙ МЯНЕ...»

Пад такой назвай у актавай зале нашага ўніверсітэта адбылася прэм'ера спектакля па аднайменнай п'есе беларускага драматурга Аляксея Дударова. У цэнтры ўвагі – героі Вялікай Айчыннай вайны, якія цаной уласнага жыцця набліжалі Перамогу.

Па сюжэце падчас Беларускай наступальнай аперацыі капітан Міхасёў атрымлівае заданне знішчыць важны вузел нямецкай сувязі. Зрабіць гэта павінна група з чатырох байцоў. Калі Міхасёў сустракаецца са сваімі падалечнымі, то разумее, што ў яго распараджэнні – чатыры дзяўчыны.

«Штогод у нашых тэатральных п'есах прымаюць удзел студэнты з розных факультэтаў. Часцей – матэматыкі, юрысты і філолагі. Кожны наш новы спектакль не падобны на папярэдні. А студэнты настолькі ўжываюцца ў свае ролі, што глядзчынікі ніколі не застаюцца аб'якавымі да таго, што адбываецца на сцэне», – адзначаў рэжысёр спектакля **Уладзімір ТРУШЧАНКА**, дацэнт кафедры фізічнага выхавання і спорту.

П'еса Уладзіміра Васільевіча крапула за душу кожнага ў зале, прымушыла задумацца. Студэнты паказалі высокі ўзровень акцёрскага майстэрства. Сваімі ўражанымі ад выступлення артысты і глядзчынікі падзяліліся з рэдакцыяй нашай газеты.

Ягор РАДЗІОНАЎ,

студэнт 3 курса ФМІІТ(палкоўнік):

– Акцёрам спектакля «Не пакідай мяне...» стаў выпадковым. У той час я заканчваў першы курс. Адыграў фінал у КВЗ і шукаў, чым яшчэ можна заняцца. Да мяне падышоў Уладзімір Васільевіч і прапанаваў прыняць удзел у спектаклі. Я амаль адразу пагадзіўся і стаў падбіраць людзей на другія ролі.

Я лічу сябе падобным да свайго персанажа. Вобраз палкоўніка, на мой погляд, у спектаклі быў перададзены правільна: вальявы, рашучы ваенны, для якога поспех агульнай справы і баявой аперацыі быў у

прыкрытэце. Аднак ён змог застацца чалавечным.

Трэба адзначыць, што кожны спектакль Уладзіміра Трушчанкі – гэта праца са знакамі якасці. Нярэдка ён перажываў нават больш за нас. І, сапраўды, стаў нашым правядніком у тэатральны свет.

Прызнаюся, што на прэм'еры ніхто з акцёраў не чакаў поўнай залы, слёз на вачах і працяглых авацый. Але ж гэта самая дарагая ўзнагарода.

Ян ГРЫБОВСКИ,

студэнт 3 курса ФМІІТ (Міхасёў):

– Пра п'есу спектакля я даведаўся вясной 2019 года ад майго сябра Ягора Радзіонава. Адразу пагадзіўся паўдзельнічаць. Хаця ў той момант не ведаў ні п'есу, ні акцёрскага складу, ні творчай задачы праекта. Ішоў туды як выключна акцёр невялікай ролі. Чуў толькі, што спектакль пра вайну. Якое ж было маё здзіўленне, калі мне прапанавалі галоўную ролю. Так пачалася наша сумесная праца з Уладзімірам Васільевічам. Літаральна за дзень я прачытаў п'есу, палюбіў яе і зразумеў, што не магу не прыняць удзел у п'есе.

Для нас было вельмі важна стварыць яркую і правільную карцінку на сцэне, каб зрабіць спектакль па-сапраўднаму выразным і запамінальным. Мы зманціравалі два відэаролікі, а таксама сабралі 10 камплектаў аўтэнтычнай формы Чырвонай Арміі (розных званняў і родаў войскаў). За гэта вялікі дзякуй віцебскаму клубу ваенна-гістарычнай рэканструкцыі «Таварышы па зброі». Частку рэквізіту нам далі на ваеннай кафедры ВДУ. Таксама мы змаглі знайсці пашытыя ўручную сукенкі часоў вайны, рабочы арыгінальны патэфон і шмат пласцінак. На ўсё гэта было затрачана шмат сіл, грошай, часу і энергіі.

Безумоўна, вельмі няпроста было не згубіць творчы запал, давесці задуманае да канца, а галоўнае – укласці ў гэта душу. І калі б не сябры нашага выдатнага калектыву, то ўсё гэта было б проста.

Крысціна ВАКАР,

студэнтка 4 курса ФМІІТ(Вераніка Крэміс):

– Задума паставіць гэты спектакль

з'явілася яшчэ 3 гады таму. Але з-за пастаянных форс-мажорных сітуацый (некалькі разоў мяняўся склад артыстаў, тры разы пераносілася прэм'ера) мы змаглі яе рэалізаваць толькі зараз. А яшчэ вельмі складана было знайсці вольны час для рэпетыцый і неабходны рэквізіт.

Дарэчы, мне б хацелася быць падобнай да маёй герані, таму што яна дысцыплінаваная, з павагай ставіцца да свайго сям'і і гатовая на многае дзеля сваіх сяброў. Падобна нашых характараў у тым, што я таксама стараюся дасягаць пастаўленых мэтай.

Вікторыя ВАСІЛЕЎСКАЯ,
магістрант ФГМК (спецыяльнасць «Гісторыя»):

– Пра спектакль «Не пакідай мяне...» чула шмат разоў, яшчэ калі была школьніцай, але ні разу не бачыла. Глядзела толькі фільм. І вось адбылася п'еса на сцэне роднага ўніверсітэта.

Больш за ўсё мяне здзівіла тое, што звычайныя студэнты спрабавалі праграмаваць свае ролі, як сапраўдныя акцёры. Спевы дзяўчыны былі жывымі і пранізлівымі. Што будзе настолькі кранальна, напэўна, мала хто чакаў.

Хочацца адзначыць не толькі майстэрства і ўменне юных артыстаў, але і тых, хто працаваў над стварэннем гэтага спектакля. Самыя лепшыя словы ўдзячнасці ў адрас рэжысёра Уладзіміра Трушчанкі. Ваша праца, у якую вы ўкладваеце час і душу, варта вышэйшай ацэнкі.

З самага пачатку і да канца гэта быў поўны і суцэльны аповяд, які закрануў сэрца кожнага глядзчынікі ў зале. Гэта чарговы напамін нам, хто жыве цяпер, пра тых, хто, не шкадуючы свайго жыцця, з дня ў дзень здабываў для нас Перамогу ў Вялікай Айчыннай вайне.

Алесь МЯДЗІЛЬ.

Фота Наталлі ТАРАРЫШКІНАЙ.

Фотарэпартаж
глядзіце з дапамогай
QR-кода.

